

Emily
Vichrná
a příšera
z hlubin

*Ilustrovala
Sarah Gibbová*

Albatros

LIZ KESSLEROVÁ

Emily Vichrná a příšera z hlubin

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Liz Kesslerová
Emily Vichrná a příšera z hlubin – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Albatros

LIZ KESSLEROVÁ

Emily
Vichrná
a příšera z hlubin

Ilustrovala Sarah Gibbová

Albatros

Přeložila Jindra Horynová

*Pro Hannah, Barneyho, Katie
... a pro maminku*

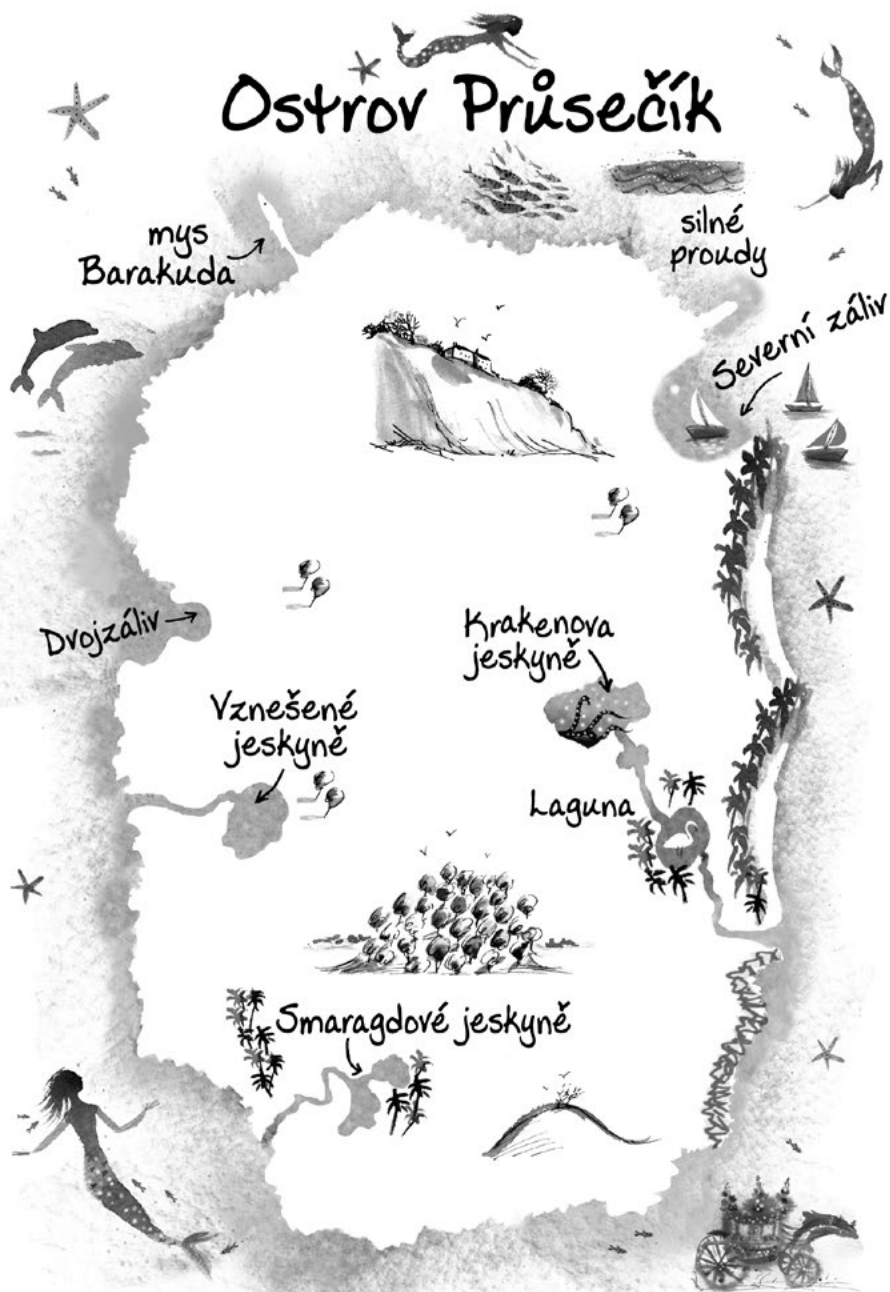
*Pod třeskem vod tam v horních hlubinách,
níž, ještě níž, v propasti bezedné,
v předvěkých, tvrdých, nerušených snách
spal kraken...*

Lord Alfred Tennyson
úryvek z básně Kraken

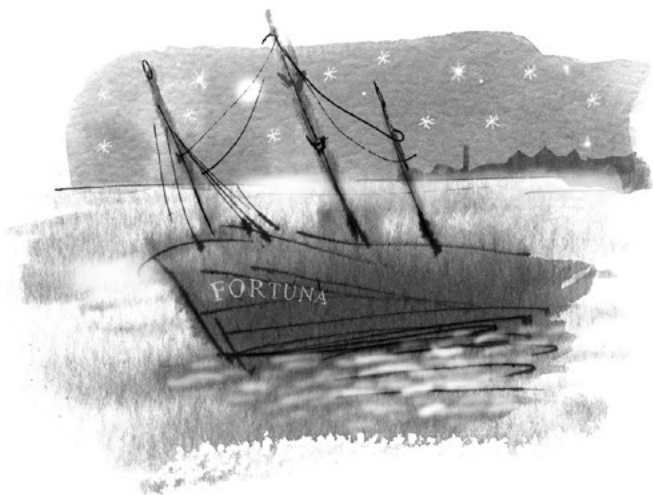

Ostrov Průsečík

První kapitola

Zavřete oči.
Myslete na nejkrásnější místo, jaké si umíte představit.

Zobrazí se vám zlaté pláže? Úžasně čisté, modré moře? Dokonalá obloha? Ještě nechte oči zavřené.

Když to všechno asi stokrát znásobíte, jste zhruba na půli cesty k tomu, abyste v představách viděli můj nový domov. Vysoké skalnaté oblouky se tyčí nad zálivy, na plážích s jemnoučkým bílým pískem se líně vlní palmy a moře se na slunci leskne jako křišťál. Všechno díky Neptunovi.

Poslal mě sem i s mámou a tátou, abychom začali nový život. Je to místo, kde můžeme žít společně. Místo, kde zůstane zachováno moje tajemství.

Doprovodil nás sem Archieval, jeden mořský muž z Neptunovy gardy. Celou cestu plaval vedle naší malé plachetnice, z čela si odhazoval dlouhé černé vlasy, občas se ponořil a švihl přitom rybím ocasem, stříbrným a ostrým jako dýka.

Pomalou jsme připlouvali do zálivu s lesklou hladinou moře v tyrkysové barvě. Lehce zpěněné vlny jemně omývaly bílý písek. V zálivu se tiše pohupovalo několik lodí, rozestých na různých místech. Některé z nich byly moderní jachty, jiné obyčejné dřevěné, připomínající úžasné pirátské lodě z dávných dob.

Zátoku ohraničoval vysoký skalnatý oblouk. Písek a moře se za ním stáčely za roh. Stála jsem a zírala se zatajeným dechem.

„Švihněte někdo ocasem!“ zavolal Archieval. „Asi tady budu potřebovat pomoc.“

Natáhla jsem se, abych mu pomohla táhnout loď podél dřevěného mola, zatímco táta plaval kolem zádi a uvazoval lana k bóji. Máma byla ještě uvnitř, i s Millie. To je její přítelkyně z Brightportu. Měla tam na přístavní hrázi krámk, kde předpovídala budoucnost. Před naším odjezdem vyložila Archievalovi tarotové karty a jemu se to tak líbilo, že jí navrhl, aby jela s námi.

Řekla, že o tom musí rozhodnout karty, rozložila je před sebou do tvaru hvězdy a asi deset minut nad nimi beze slova seděla a pokyvovala hlavou.

„No, takže je jasné, co musím udělat. Volání deseti pohárů prostě nemůžu ignorovat,“ prohlásila tajemně, přehodila si přes ramena svůj oblíbený černý pléd a šla si domů sbalit věci. Vždycky mluví v hádankách, to je celá ona. Naučila jsem se nevyptávat, jenom přikyvovat a tvářit se, jako že vím, o čem je řeč.

Archieval připlaval k boku lodi. „Tak tady to je,“ řekl nám. „Severní záliv, ostrov Průsečík.“

„A proč se tak jmenuje?“ zeptala jsem se.

„Je přímo uprostřed Trojúhelníku.“ Natáhl ruku a naznačil jí trojúhelník. „Když si představíš přímky vybíhající ze všech tří konců, protnou se právě tady.“

Bermudský trojúhelník. Zachvěla jsem se. Cestou sem nám o něm vyprávěl. O lodích a letadlech, které v něm tajemně zmizely. Našli v něm zaoceánský parník, naprosto netknutý, ale dočista opuštěný. S dvaceti stoly prostřenými k obědu. Jiná loď měla na palubách lidské kostry a kolem nich plachty rozervané na kusy. Další loď a letadla zmizely beze stopy, často po zoufalém vysílání tísňového signálu, ale rybáře ani piloty už nikdo nikdy nespatriil.

Zpočátku jsem nevěděla, jestli mám těm příběhům věřit, až se stalo tohle: Pluli jsme normálně, moře se pravidelně houvalo nahoru dolů, loď si klidně razila cestu po vlnách. Pak se to změnilo. Voda byla najednou jako sklo. Všechny pohyby ustaly, motor zhasnul. Zasta-

vily se mi dokonce i hodinky. Měla jsem pocit, jako by zamrzlo moře i sám čas.

Archieval vzal nějaký provaz, trhnutím si svázal dlouhé vlasy do culíku a zmizel pod vodou. Za pár minut se loď dala znovu do pohybu a už tiše klouzala po hladině, hladké jako sklo.

„Tak, to bychom měli,“ zavolal na nás. „Bermudský trojúhelník. Od teď vás bude chránit před okolním světem. Nikdo kromě pár vybraných jedinců z mořského lidu neví, jak ho překonat.“ Hodil lano na palubu. „No, kromě pár vyvolených a... ale ne, radši vám o tom nebudu povídat.“

„Koho ještě? Řekněte mi to!“

V ten moment se vynořil táta. „Nech toho, Archie! Doufám, že mojí dceři nebudeš plést hlavu svými děsivými historkami,“ varoval ho. „Už tak mívá zlé sny!“

Archie ztišil hlas: „Zkrátka buď opatrná. Ta skelná plocha vyznačuje Trojúhelník, ale takhle to vypadá jenom na hladině. Pod ní je moře divoké. Je tam dravý proud, který by tě stáhl až na nejhlubší dno oceánu. Asi by ses nechtěla propadnout a zmizet.“

Přejela jsem si rukama po husí kůži na pažích.

Dál už plavba probíhala klidně, loď plula z temně modrého moře do čím dál světlejších a průsvitnějších vod, až jsme se ocitli uprostřed blankytně modré.

Před očima nám postupně rostl ostrov. Byl malý, široký asi jen několik kilometrů. Na jednom konci ho ohraňoval vysoký útes, na druhém dvojice nižších

vrcholů, uprostřed se táhl pás bez vyvýšenin. Když jsme se dostali blíž, uviděla jsem bílé písčité pláže, lemované vysokými palmami, tu a tam balvany a skalními oblouky. Vypadalo to jako na pohlednici. Když jsem nějaké podobné viděla dřív, vždycky jsem si myslela, že je to nějak vyretušované a že přímo na místě bych našla jen shluk drahých apartmánů vedle prázdné parcely.

Tentokrát to ale byla skutečnost. A navíc můj nový domov.

„Nevíš, kde je táta?“ přišla ke mně na palubu máma, uhladila si sukni a pak se trochu sehnula, aby využila kovové zábradlí jako zrcadlo a zkontrolovala, jak vypadá.

Ukázala jsem před sebe: „Pomáhá Archiemu.“

Pomaloučku přešla pohledem pláž. „Nejspíš jsem umřela a přicházím do nebe,“ mumlala si pro sebe a chytla se zábradlí. „Někdo by mě měl štípnout.“

„To klidně můžu!“ vynořil táta hlavu a s šibalským výrazem v očích si odhrnoval mokré vlasy z čela. Mamka se na něj usmála.

Vzápětí zaskřípaly boční dveře a na palubu se vyškrábala Millie. „Něco vám řeknu,“ začala a rukou si přitom hladila objemné břicho. „Ta kašička z jilmového listí má obdivuhodné účinky na mořskou nemoc.“

Škytla a přikryla si rukou ústa. „Zvlášť, když se zalije kapkou brandy. No, a kdepak to jsme?“

Přimhouřila oči proti slunci. „Aha, to je ono,“ prohlásila a ukázala na dřevěnou loď, vytaženou na písčité svah pláže. Měla tři vysoké stěžně, lesklé zábradlí z borovicového dřeva a na boku tiskacími písmeny napsáno FORTUNA.

„A co?“ nechápala jsem.

„Váš nový domov. Řekl mi to Archie.“

Podívala jsem se na mamku. „Copak *Král moří* není dost dobrý?“ Tak se jmenuje naše loď. Žila jsem na ní s mámou od narození.

Millie se protáhla kolem a štípla mě do tváře. „Jenže tatínek by s vámi asi nemohl žít na normální lodi, že? Nic si z toho nedělej, budu se vám o ni starat já.“

Táta přeplaval k boku, aby viděl na *Fortunu*. „U všech ploutví! Vypadá to trošku jinak než místo, kde jsem strávil posledních dvanáct let,“ pronesl obdivně a natáhl ruku, aby pomohl mámě vystoupit z lodi. Táta byl celou dobu, než jsme sem připluli, ve vězení. Není ale žádný zločinec nebo něco podobného! Teda, je pravda, že zákon porušil, ale byl to pitomý zákon. Vzal si suchozemskou ženu. Moji mámu. Táta je totiž mořský muž. Jsou tu jisté komplikace, protože mamka neumí plavat a táta nemůže chodit po souši, ale nějak to zvládají. Máma dřív plavala výborně, jenomže pak jí v hypnóze vsugerovali strach z vody. Zařídil to Neptun, aby se nemohla dostat za tátou. Pořád se ještě trochu bojí, ale táta říkal, že ji naučí plavat znova.

Máma si podkasala sukni a sestoupila na molo. Bylo docela dlouhé, houpalo se nad vodou a celou cestu dunělo pod každým naším krokem.

Vylezla jsem na palubu. Obrovský nový domov! Fortuna byla nejmíň dvacet metrů dlouhá, paluby měla z hnědého lakovaného dřeva a k tomu tři úhledně smotané tmavočervené plachty. Naprosto pevně stála v písku, jen malinko nakloněná. Jako by tu na nás čekala.

Když jsem vstoupila do kajuty uprostřed lodi, zjistila jsem, že je to kuchyně a vedou z ní dvoje schůdky. Nejdřív jsem zkusila ty dozadu. Vešla jsem do malé kajuty, kde byla postel, sedací pytel a naleštěný dřevěný prádelník. Kulatými okny na obou stranách sem dopadaly rozvlněné kruhy světla. To bude určitě můj pokoj!

Přeběhla jsem na druhou stranu. Mamka se točila po prostorném obýváku s jídelním stolem u jedné stěny a pohovkou, přistrčenou ke stěně naproti. Vypadala pohodlně.

„Takového místa! Co s tím budeme dělat?“ nemohla mamka překvapením málem ani dýchat.

Světlíky ve stropě sem pronikaly sluneční paprsky. Vepředu byly dveře do dalšího pokoje.

„A co táta?“ uvědomila jsem si. „Jak tady bude žít s námi?“

Než mi máma stačila odpovědět, s bouchnutím se v podlaze otevřel poklop a objevila se tátova hlava. Teprve teď jsem si všimla, že poklop je v každém pokoji a vede k dalšímu pod ním. Loď spočívala na dně moře, celá podlaha tak byla napůl ponořená, a tak bylo možné loď pod vodou obeplouvat i vstupovat z vody dovnitř.

„Chceš vidět i to ostatní z nového domova?“ Táta se na mě díval široce rozevřenýma šťastnýma očima.

Vklouzla jsem do poklopu za ním. Téměř současně jsem ucítila mravenčení v nohou a vzápětí mi začaly mrtvět. Nakonec zmizely.

Místo nich jsem měla rybí ocas.

Utvoří se mi vždycky, když jsem ve vodě. Někdy je ze mě mořská panna, někdy jsem obyčejná holka. Takhle to funguje, když má suchozemská žena dítě s mořským mužem.

Přišla jsem na to teprve nedávno, když jsem šla se školou na plavání. Nejdřív jsem se kvůli tomu rozklepala. Fakt je, že je mi zle ještě teď, když si vzpomenu na Brightport High. Byla jsem vyděšená, když jsem tam chodila. Samotná škola mi nevadila, to spolužáci. Někteří z nich. A jedna holka obzvlášť: Mandy Rushtonová. Už jenom vzpomínka na ni mi nahání husí kůži. Celou dobu mě ponižovala, nadávala mi před ostatními ze třídy, podrážděla mi nohy, přebírala kamarádky a štvála je proti mně. Mívala jsem zlé sny, ve kterých jsem plavala ve velikém akváriu, ona na mě civěla, ukazovala na mě prstem a křičela: „Zrůda, zrůda!“ Vždycky jsem se vzbudila zpocená, přitom mi byla zima, a pak jsem musela jít do školy a čelit skutečné Mandy.

Nakonec jsem dosáhla jistého zadostiučinění, když jsem se jí v bazénu přímo před očima proměnila v mořskou pannu. Pohled na ni, jak neschopná slova úplně zkoprněla, stál za všechno to šikanování.

Vlastně ne. Za to stálo vědomí, že už tam nikdy nebudu muset, že už ji nikdy, nikdy neuvidím.

Lidi, kteří šikanují ostatní podobně jako ona, se stali minulostí.

„Trošku větší než *Král moří*, co?“ smál se táta, když jsem proklouzla k němu. Chytil mě za ruku a společně jsme plavali kolem dolní paluby. „Podívej se!“ Táhnul mě podloubím, z jehož stropu vlály krásné záclony z temně rudých laločníků, podobné kapradí, lehounkému jako perí nadnášené mořem. Táta mi stiskl ruku.

Nezaskleným kulatým okénkem připluly dvě červeno-bílé ryby, chvilku oždíbovaly bok lodi a pak se prosmýkly mezi závěsy laločníků. Jedna z nich vyplavala výš a třela se tátovi o rybí ocas. „Mořští okouni se skelnýma očima,“ řekla jsem. Táta švihnul ocasní ploutví, aby rybu setřásl, a usmál se. Celou cestu sem mě učil znát všechny možné druhy ryb.

Doplavala jsem zpátky k poklopu a vytáhla se nahoru. „To je úžasný, mami!“ zavolala jsem a přitom pozorovala, jak se mi vracejí nohy. Mamka zírala. Zřejmě si na to ještě nezvykla. Zatím byla svědkem téhle mé proměny jenom párkrát.

Potom k nám připlaval i táta. Mamka se otočila a sedla si tak, že spustila nohy poklopem do vody.

Přítom z táty nespouštěla oči. Táta se natáhl, aby ji mohl chytit za ruce. Myslím, že máma ani nevnímala, že si máčí cíp sukně ve vodě. Jen koukala dolů a přihloupě se usmívala. Táta zase koukal nahoru a taky se přihloupě usmíval.

Uvědomila jsem si, že já mám stejný výraz. Culila jsem se jako idiot.

No, lidi většinou nemusí čekat do svých dvanácti let, aby viděli rodiče pohromadě. Vůbec jsem netušila, jaké to bude. Zaplavil mě velice příjemný pocit, že jsme kompletní.

Rozhodla jsem se, že je tak nechám. Ani si nevšimnou, když se půjdu trochu poohlédnout ven. Od chvíle, kdy jsme vypluli k Průsečíku, si nevšímali skoro ničeho jiného než jeden druhého. Ne že by mi to vadilo. Chtěla jsem, aby mohli být spolu, a málem jsem kvůli tomu dokonce skončila ve vězení. Řekla jsem si, že nejspíš do-
cela rádi zůstanou sami.

„Jdu na chvíli ven!“ zavolala jsem. „Podívat se trochu kolem.“

„Dobře, zlato,“ odpověděla zasněně máma.

„Buď opatrná,“ dodal táta.

Musela jsem se smát, když jsem lezla po schůdkách nahoru. Pohlédla jsem na tyrkysovou vodu a písek běloučkový jako marshmallow. Opatrná? A proč? Co by se mi tady mohlo stát?

Chvíli jsem se procházela po pláži a pozorovala záblesky slunce na vlnách a tanec paprsků mezi loděmi. Písek byl tak bílý! Doma, tedy v Brightportu, kde jsem bydlela dřív, měl písek většinou špinavě béžovou barvu. Tady byl písek jako mouka. Příjemně se mi do něj bořily nohy. Sotva jsem pod nimi cítila zem. Mírný vánek mě v teple slunce příjemně ovíval, jako by mi celé tělo vysoušel fén.

Pokračovala jsem z pláže do moře a ze zvyku se rozhlížela kolem, jestli mě nikdo nevidí. Ještě pořád jsem se obávala, že by někdo mohl spatřit mou proměnu v mořskou pannu a označit mě za zrůdu. Nedochozelo mi, že na tomhle utajeném ostrově, kde žijí společně mořští lidé se suchozemci, mi žádné takové nebezpečí nehrozí. Že jsem na nejtajnějším místě na světě, kam se nikdo nedostane, protože ho chrání tajemná moc Bermudského trojúhelníku.

Když jsem se ohlédla, uviděla jsem na útesu stát nějaké lidi před bílými domy. Napadlo mě, že bych se vyškrábala za nimi nahoru. Pak jsem ale stočila pohled na moře a zjistila, že se tam míhají obličejové – a rybí ocasy. Mořští lidé! S těmi se musím seznámit!

Zatímco se mi nohy proměňovaly v rybí ocas, přemýšlela jsem, jestli je nás na ostrově takových víc. Napůl mořských a napůl suchozemských lidí. To by bylo fajn! Ale tak jako tak je skvělé, že tady můžeme žít pohromadě s mámou a tátou a přitom nemusíme tajit, kdo opravdu jsme.

Kolem mě ladně proplouvaly spousty rybiček a doprovázely mě na cestě k mořským lidem. Černá štíhlá

těla s průsvitnými ploutvičkami mě vedla přes teplou mělkou vodu a viděla jsem, že rybky tu a tam zpomalily, jako kdyby se chtěly ujistit, že jim stačím. Zvlněné řady černých rybiček čerily dno, jako by po něm jela kola nákladáků. Vedle mě blízko dna plula kočující společnost stříbrných kranasů. Každá z těch velkých ryb měla pod sebou stín, a tak to vypadalo, jako by plula dvojnásob velká parta.

Přetočila jsem se na záda a jen tu a tam lehce švihla ocasem. Užívala jsem si lenošení ve vodě, dokud jsem si nevzpomněla, že jsem se chtěla seznámit s těmi, co jsem zahlédla v moři.

Zastavila jsem se a rozhlédla se kolem. Ostrov vypadal jako malá tečka v dáli, kilometry daleko. Jak dlouho už plavu?

Mořští lidé někam zmizeli. Když jsem si všimla, že plavu kolem nějakých temných skal, úzkostí se mi sevřelo hrdlo. Veliké šedivé rozeklané balvany s ostrými hranami a liánovitými rostlinami v puklinách mě vyděsily. Studenýma očima na mě s otevřenou tlamou hleděla tlustá šedá ryba s ostny na hřbetě. Jako obrovití hadi se po dně táhly dlouhé chaluhy a chuchvalce stonků s listy jako by se po mně natahovaly vzhůru.

Vznášela jsem se ve vodě, ale nezůstávala jsem na místě. Cítila jsem, že mě táhne proud, jako kdyby mě k sobě přitahoval nějaký magnet. Zprvu pomalý pohyb se začal zrychlovat. Snažila jsem se ze všech sil plavat proti proudu, ale byl moc silný. Připadala jsem si jako chycená ryba, tažená na rybářském vlasci. Předě

mnou se rozprostírala temnota. Pak jsem si vzpomněla. Bermudský trojúhelník!

Všechno kolem začalo běžet jako ve zrychleném filmu. Ryby se rychle přibližovaly a mýjely mě, chaluhy a ostatní rostliny vlály vodorovně směrem k rohu největší studny na světě, Trojúhelníku, který sahal až k nejtemnějším hlubinám oceánu.

Srdce mi bušilo, hrdlo se svíralo, ruce zabíraly ve vodě jako rotující lopatky. Taky jsem překotně švihala ocasem, jenom aby se mi podařilo uniknout. Zběsile jsem plavala. *Vydrž! Vydrž!*

Jenže pokaždé, když jsem kousek uplavala, mě znovu uchvátil proud a táhl mě do moře. Přetahovali jsme se v nelítostné bitvě, ale s kým jsem vlastně bojovala? Přepadl mě obrovský strach, projel mnou jako elektrický proud a dodal mi sílu k poslednímu záběru bolavými pažemi.

A přesně to stačilo. Konečně jsem se vymanila. Proud povolil sevření. Brzy bylo moře zase klidné a mělké, jako by se nic nestalo. Teď už jsem ale nechtěla nic riskovat. Prorážela jsem vodu jako šípka, plavala zpátky k naší pláži a bez dechu dorazila až k lodi. Vytáhla jsem se nahoru, klesla na palubu jako podřátá, ocas zmizel, a už jsem zase měla nohy.

Máma vystrčila hlavu a vykoukla z kajuty. „Všechno v pořádku, beruško?“ podávala mi ručník.

Jenom jsem přikývla. Stejně jsem nebyla schopná odpovědět, ještě jsem nepopadla dech. Utírala jsem se ručníkem a kráčela za mamkou do kuchyně.

„Tak na,“ podávala mi nůž a pár cibulí. „Teď bys mohla být pro změnu trochu užitečná.“ Pak se na mě pozorněji zadívala. „Určitě jsi v pořádku?“

Jsem? Dobrá otázka. Už jsem otevírala pusy k odpovědi, když se k nám donesly hlasy z dolní paluby.

„Kdo to je?“

„Táta má dole návštěvu. Celé odpoledne přicházejí další a další.“

Potichu jsem zavřela poklop. Zrovna teď jsem vůbec nebyla připravená na cizí lidi. Musela jsem něco říct, ale nechtěla jsem, aby to slyšeli. Dokonce ani táta ne. Vlastně nevím proč. Asi kvůli tomu, že byl teď tak spokojený, láskyplně mě sledoval a pořád se na mě šťastně usmíval. Měl k tomu pochopitelně důvod. Neviděl mě od té doby, kdy jsem byla sotva narozené mimino. Nechtěla jsem, aby se dověděl, že jeho děťátko teď zrovna není moc šťastné, ani úplně přesvědčené, že tohle je náš domov snů.

Rozklepanýma rukama jsem začala loupat cibule. „Mami?“ začala jsem opatrně.

„Hm?“ pobídla mě se sevřenými rty. Měla v puse lžičku, protože to podle ní pomáhá proti slzení očí nad cibulí.

„Nevíš něco víc o tom, co nám povídal Archie na cestě sem? O té obrovské studně v oceánu?“

„Bobofké fpubmě f okeámu?“ mumlala nesrozumitelně a lžička jí přitom kmitala mezi rty.

„Cože?“

Vytáhla si lžičku z pusy. „Obrovské studně v oceánu?“ zopakovala.

„No, jak říkal, že vede do nejtemnějších hlubin moře,“ dodala jsem a celým tělem mi proběhl nepříjemný třas. „Víš, něco se mi stalo. Cítla jsem, jak mě to táhne pryč do moře.“

„Emily, tam nesmíš!“ máma skoro vykřikla a chytla mě za ruce. „Musíš se držet blízko ostrova!“

Třas se zhmotnil v knedlík, který mi uvízl v krku. „Mělo to hroznou sílu, mami,“ podařilo se mi tiše vyslovit.

„Jistě že to má velikou sílu! Střeží celou oblast. Víš, co říkal Archie! Slyšíš, Emily?“

Ztěžka jsem polkla a přikývla. „Ano, mami.“

Dívala se mi upřeně do očí. „Nechci tě ztratit, Emily. Slib mi, že se tomu místu budeš vyhýbat.“

„Slibuju.“

Přitáhla si mě k sobě a pevně mě stiskla v náruči. „Tak jo. Už je dobře,“ konejšila mě. „Ty můj blázínku! Celá se třeseš!“ Ještě víc mě k sobě přitiskla. „No tak, už je dobře,“ opakovala. „Nakrájíme tu cibuli a na žádné obrovské studny v nejtemnějších hlubinách oceánu už nebudeme myslet, OK?“

„OK,“ vynutila jsem úsměv. „Pokusím se.“

Daly jsme se mlčky znovu do krájení. Nemluvila jsem, protože mě nenapadalo nic, co bych chtěla probírat. Nedokázala jsem myslet na nic jiného, než že mi nebude stačit nakrájet pár cibulí, abych zapomněla na ten děs, který jsem v moři pocítila, když mě uchvátil proud, zakousl se do mě jako žralok a táhl mě ke dnu.

Mořská panna? Jo, správně!

Jste stejně praštěný jako můj táta.

Taky věří, že skutečně existujou. Tvrdí, že jednu viděl. Prý to bylo cestou domů od Rybáře. To je místní hospoda. Bylo to nabíledni, říká.

„No, to svědčí o věrohodnosti toho, co vidíš po deseti pivech,“ nevěřila mu máma. „Ani nevíš, že to bylo uprostřed noci.“

„Nabíledni,“ opakoval. „To se jenom tak říká, miláčku.“

Máma na to, že uvidí víc než mořský panny, jestli hned nezačne něco dělat. Pak vyjela na mě kvůli tomu, že jsem tam nechala válet časopis. Hučí na sebe a sekýrujou mě. To je jediný, co poslední dobou dělají.

Nebylo to tak vždycky. Hádali se, ale ne tolik. Takhle to je od té doby, co místní radní rozhodli, že nám zboří dům. Stojí na přístavní hrázi a to prý není bezpečný. Problém je v tom, že našim nejde jen o domov, ale taky o práci. V našem domě bydlí a mají tam i obchod. A tak by mohli přijít úplně všechno jedním tahem ramene jeřábu. Nebo výbuchem dynamitu. Všem je to ale jedno.

Mně to místo stejně připadá jako hnusnej brloh. Takže mě moc nezajímá, co s ním bude. Nebo možná jo, trochu. Koho ale zajímá, co já si myslím?

No ale vraťme se k dnešku. O polední přestávce chodí táta nahoru do bytu. Obvykle jde nejdřív do restaurace, ale dneska prý byl jinde.

„A kde?“ ptá se podezřívavě máma.

„Hele,“ ukazuje jí něco, co přinesl. Časopis. Ne, brožuru.

Bere mu to z ruky. „*Plavby za mořskou pannou?*“ čte nahlas. „Panebože, Jacku, kdy už dospěješ?“

„Ale ne – tak to není... to ne!“ rozčiluje se táta. „Jmenuje se tak jedna cestovní kancelář, Maureen. Jen jsem si toho všiml a zaujalo mě to. To je všechno!“ Vytrhl jí brožuru a rychle v ní začal listovat, jako by chtěl najít něco konkrétního. „Hledal jsem něco, co by nám pomohlo odpoutat se od všech starostí. Myslel jsem, že tohle by mohlo být ono.“

„Tady to je!“ zvolal a připlácl rozevřenou brožuru na stůl. Máma si sedla, aby si to přečetla. Taky jsem se podívala. Ne že by mě to nějak zvlášť zajímalo. Jen jsem chtěla vědět, čeho se týká ten rozruch, jinak nic.

„Výletní plavba? Jacku!“ Dívá se na něj tím svým způsobem, kdy si špičkou jazyka vydouvá tvář a obočí má zdvižený tak vysoko, až se ztrácí pod vlasy. „Naše živobytí se hroutí, a ty chceš utratit poslední penny, kterou ani NEMÁME, za nějakou nesmyslnou dovolenou!“

Táta se zhluboka nadechne. „Maureen,“ začne hlubokým hlasem. A pak pokračuje, trhaně, s důrazem na každíčkové slovo. „Máš. Mě. Za. Úplnýho. Blbce?“

Máma vstane od stolu. „Radši nechtěj, abych ti odpovídala, Jacku.“

„Podívej se!“ zvýší táta hlas. Přitom jinak nikdy nekřičí. Obě se podíváme. Ukazuje na rozevřenou stránku. „Přečtu vám to, jo?“ Nečeká na odpověď a začne nahlas číst.

„Jedinečná SOUTĚŽ! Zúčastněte se a vyhraďte exkluzivní PLAVBU ZA MOŘSKOU PANNOU. Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastného VÝHERCE ÚŽASNÉ DOVOLENÉ. Stačí doplnit následující slogan maximálně třiceti slovy: ‚Plavby za mořskou pannou jsou nejlepší dovolenou, protože...‘

Nezapomeňte nám napsat, kterou výletní plavbu jste si vybrali, a pošlete nám výherní kupon. Příštím šťastným výhercem můžete být právě VY!“

Odkládá brožuru zpátky na stůl.

„Aha,“ vydechne máma a bere si ji do ruky. „Soutěž. Proč jsi to neřekl hned?“

S pohledem na tátu protočím oči. Sevře rty a nic neřekne.

Naši jsou absolutní blázni do soutěží. Hlavně máma. Tvrdí, že má systém. Fakt je, že docela funguje. Máme plnej dům medvídků a toasterů a elektronických slovníků, co vyhrála ve stupidních soutěžích z různých časopisů. Jednu dobu jsme měli tři vysavače. Taky dokonce vyhrála týdenní dovolenou. Ne že

bych znala podrobnosti. Jeli s tátou beze mě. Musela jsem zůstat doma s holkou na hlídání, zatímco si užívali v Paříži. To jsem jim zatím docela neodpustila. Ne že by mě to úplně překvapilo. Jsem tady vždycky poslední na seznamu.

Ale k věci. Výletní plavba by mi nevadila. Prázdniny na obrovský lodi, která hladce pluje oceánem, já se povaluju na otevřený palubě, užívám si sluníčka, bazénu s teplou vodou, jídla, kolik chci, sladkostí bez ustání a nikdo mi nebrání v pití spousty limonád. Už jsem o takových plavbách slyšela. Tohle všechno v nich je. All-inclusive.

„Víš, jak jsi v tom dobrá,“ naznačuje táta a přisune si židli blíž.

„Nesnaž se o lichotky, Jacku,“ odráží ho máma. „To ti nesedí.“

Vím ale, že to zkusí. Nemůže odolat. Zachytím tátvův pohled. Mrkne na mě a já se pousměju. Jasně že pořád naivně věří v mořský panny.

Ten den později jsem zastihla mámu, jak listuje brožurou. „Podívej se na tohle,“ pobízí mě. Kouknu se jí přes rameno. *Bermudy a Karibik. Zkuste tajemno v přímém přenosu. Užijte si okouzlení, péči a pohodlí, které vám poskytne naše Plavba za mořskou pannou. Zaplavte si s delfíny. Vyhřívejte se na slunci. Blankytné nebe se sluncem nad hlavou po celý rok.*

„To bude ono, řekla bych.“ Palcem si podepírá bradu a ukazováčkem ťuká do koutku úst. „Tak jo, teď mě nech samotnou. Potřebuju přemýšlet.“

Nikomu neukázala, co napsala. Prý by to přineslo smůlu. Ale trochu se to u nás změnilo potom, co ten kupón poslala. Všichni jsme mluvili o tom, co budeme na lodi dělat a jaký to bude. Naši spolu vycházeli docela dobře. Občas se na sebe dokonce usmívali. A kupodivu mě přestali sekýrovat. Na pár dní. Soutěž končila za týden.

Po týdnu se ale nic nedělo. A uplynul druhý a pak ještě jeden a další. Nic.

Nevyhráli jsme. Nakonec máma štěstí neměla.

A postupně zase začalo odsekávání, pak zvyšování hlasu, naši na sebe křičeli a každých pět minut na mě jeden nebo druhý vyjel. Návrat k normálu. A nad tím vším se vznášela skutečnost, o které nikdo nemluvil nahlas. Že brzo přijdeme o všechno.

A co jsem vlastně čekala? Bavíme se přece o *mně*!
Ještě jsem se vám nepředstavila?

No, já jsem Mandy. Mandy Rushtonová.